

במדינה

(המשך מעמוד 9)

מכלל הפורשים), ומחלות נפש (כל פורש שישי).

נתברר גם כי עובדי המדינה הפגיעים ביותר למחלות לב הם פועלים, שאחוז חולי הלב ביניהם גבוה בהרבה מאשר בכל מקצוע אחר. הפגיעים במיוחד למחלות נפש הם דווקא מורות בגיל מתקדם ושוטרים בגיל צעיר.

המסקנה המדעית מכל זה אולי עדיין איננה כל כך ברורה. אבל מה שכן ברור זה שאם להיות עובדי מדינה או כדאי להיות אקדמאי — כאלה פרשו מסיבות רפואיות, משך שבע שנות המחקר, שניים בלבד: אחד סבל מאונוני ואחד סבל מעניו.

המלחמה

הצנחנים

נאים

הצנחנים חזרו השבוע לירושלים הכבושה. הם באו הפעם בבגדים אזרחיים, ללא חגור; ללא מדים, עם נשותיהם וילדיהם הקטנים. הם נכנסו לעיר. איש לא ירה בהם. הם החזיקו את נשותיהם ואת ילדיהם בידיהם והראו להם: "הנה, כאן התחילו לירות עלינו". "כאן נתפס השבוי הראשון". "כאן נפצתי". "כאן נהרג מנחם".

בראש התהלוכה צעד המפקד, סרן יוסי, גם הוא בבגדים אזרחיים, עם אשתו וילדיו. אז, בפריצה לעיר, הוא היה מזוקן, מאובק, מתוח. עכשיו הוא נראה כמו אזרח שליו, החי חיים שקטים בחיק משפחתו. הערבים, חושבי העיר, שיטבו ליד חנויותיהם ופתחי בתיהם, הסתכלו על התהלוכה הזאת וחשבו לעצמם: "הנה, עוד תיירם באים לקנות ומכרות". מישו ניסה למכור להם עפרונות סיניים, כלבים מקרטון.

"קשה להאמין...". "זה היה עם שחר", הכיר סרן יוסי, "היינו בראש הגודר וְ עברנו בריצה את הפריצה הזאת". הנשים הסתכלו על הפריצה. השמש של שעות הצהריים להטת על הראשים. היה שקט, וב־שקט הזה אפשר היה לשמוע את זימזום הכדורים ששרקו אז.

"כל השטח הזה היה מכוסה עשן סמיך", המשיך הסרן לספר, "עשן סמיך של פגזי מרגמות. מעבר לחומה ירו הלגיונרים. היתה אש נוראה. כמה חברים נפלו. החובשים רצו תחת הכדורים מפצוע לפצוע. המשכנו להתקדם".

התהלוכה נעצרה והסתכלה סביבה. זכור בים זימזמו באוויר. מרחוק נשמע קולו של ערבי המוכר תמריהנידי.

"כאן הופיעו הסנקים שלנו", הראה סרן יוסי על מלון ימק"א, "בהתחלה חשבנו שאלה סנקים של האויב, אבל כשראינו את המפקדים שחצי גופם נמצא מחוץ לצריח, הבנו שאלה יכולים להיות רק משלנו". הנשים והילדים חייכו. "קשה לתאר את השמחה שתקפה אותנו. היינו עוד בהתחלת הדרך, ספגנו כבר אבדות כבדות, ועם ה־סנקים חזרה אלינו הרגשת הביטחון, ידענו שהצלחת".

בנאים עמדו ליד המלון ותיקנו את חורי הפגזים שבתוכו, דחפורים מחקו ברעש רב

עמדת לגיון, נגרים ערביים שיפצו חנות מכולת הרוסה. "המשכנו להתקדם בדרך הזאת", הראה סרן יוסי, והתהלוכה צעדה אחריו.

"כאן גמרנו את המלחמה", הסרן נעצר ליד חנות לצרכי בניין, "נשארנו כשלושים איש, טובי האנשים נותרו מאחור. כאן, כי מסגד הזה התארגנו להגנה, וציפינו להתקי פתינגד ירדנית".

הצנחנים בבגדים האזרחיים הסתכלו על שעוניהם. ההתקדמות, שארכה או ארבע שעות, הסתיימה עכשיו בפחות משעה. "קשה להאמין שזו היתה דרך כל כך קצרה", העיר מישהו, "אז חשבנו שלעולם לא נגמור אותה".

הם גמרו אותה עכשיו ליד גלעד, שהיה מונח מול הכסגה. הצנחנים ומשפחותיהם נעצרו וקראו בשתיקה את הכתובת שעל האבן: "פה נפלו לוחמי גדוד הצנחנים, פלוגה אל"ף".

תחבורה

הסיבות

לתאונות

בשנה שעברה היו ל־195,057 כליהרכב שנעו על כבישי הארץ 11,205 תאונות בהן נפגעו בניאדם. רובן המכריע של התאונות (78%) אירעו בערים וחלק ניכר מאד מהן אירע בצמתים (34%).

מספר הנפגעים בתאונות אלה היה 15,476. מהם 290 הרוגים (כולל 52 ילדים); 2574 פצועים קשה והשאר פצועים קל. עוב־דה מעניינת היא שרוב ההרוגים בתאונות הדרכים נהרגו בשעות היום ומחוץ לעיר.

יש גם שיכורים. טחנות הסטטיסטיקה הטוחנות לאט ושפלטו מספרים אלה השבוע, סיווגו גם את גורמי התאונות הפוגעות. כי חלק נכבד של המיקרים (2576) אשמה התינהות הולכי־הרגל.

לעומת זאת אחראיות מהירות מופרות (372 מיקרים); ליקויים מכאניים ברכב (272) ושיכרות (29 מקרים בלבד) לפחות תאונות האשן הולכי־הרגל של נוכחי אופניים (769).

דרכי־אדם

הצלית

בכל מחיר

יצחק כהן הוא אמנם רק בן 19, אבל מ־עולם לא היו לו בעיות פיננסיות. כל פעם שלא היה לו כסף — היה פשוט לוקח מ־מישהו אחר.

אבל השבוע, ביום השני בבוקר, התעוררו כמה בעיות. כהן בעצם הסתובב לו ברחוב תל־אביבי בדרכו לים, אך ליד תחנת־האוטובוסים הראשונה של קו 16, ראה פתאום אוטובוס ריק, שנראה לו כהודמנות מצוינות, כדי לשפר את מצבו הפיננסי הירוד.

במהירות נכנס לתוך האוטובוס, התכופף, הציץ אה לא רואים אותו, הושיט את ידיו אל תא הכרטיסן, חיטט בארנק ושלף מ־תוכו 34 לירות ו־21 אגורות. כשעמד לצאת,

חיילי פלוגה אל"ף בפעולה * באויר זמזמו זבובים...

שיחזור מהדף הקרב

... מרחוק נשמע קולו של מוכר התמריהנידי ...

בשמו האמיתי. כולם קוראים לו אלבינו. על שם שערותיו הצחות וצבע עורו החרד־רד.

אחד מחבריו הטובים, אהרון ספר בן ה־22, החליט לשים קץ למצב זה. הוא הציע בהודמנות חגיגית, עת כל החברה ישבו באחת הכסעדות הידועות בשפלה ולגמו בירה, לפתור את הבעיות של אלבינו. הוא התחייב חגיגית להשחיר את שערותיו של ידיו הלבקו, ואפילו לשנות את גו־עורו לחום.

אלבינו קיבל את ההצעה בהתלהבות, ו־כבר למחרת הופיע ספר עם תבלינים וצבי־עים, אותם מרח על ראשו של קרש. אחרי הטיפול הראשון, בא השני והשלישי, כשי־בהתחשב בידידות שביניהם מסתפק ספר ב־גביית שבע לירות עבור כל טיפול.

וכבר ניצב ברחבת הדלת, נכנס הכרטיסן. יצחק התנגש בו, הכרטיסן תפס אותו וצעק: "גנב!"

יצחק נכנס למשטרה והובא לבית־משפט השלום לצורך הוצאת פקודת מעצר.

כששופט השלום התורני, יהודה טריי־ביש, שאל אותו: "מה יש לך לומר ל־הגנתך? הסביר יצחק בתמימות: "כזמן האחרון, אני לא יודע מה קורה לי, וכל פעם אני נתפס. אני כל פעם אומר לעצמי שאני מוכרח להצליח, אבל בסוף אני נכשל: מה לעשות? אני לא חושב להפסיק ע־שאני אצליח!"

רמאויות

מחליף

צבעים

איש לא מכיר את אנדריי קרש בן ה־29

חילוץ צנחן פצוע בשעת הקרב (מימין) ונשיאת חברי־הנשק מהרים למקום המיפגש

... ודחפורים מחקו עמדה של הלגיון

